

Патрія - демократична унітарна країна, яка розташована на південному сході Європи. На заході вона межує з країнами-членами НАТО: Польщею, Словаччиною, Угорщиною, Румунією, а на північному сході та сході — з Рутенією. З півдня Патрія омивається Боспорським морем. Патрія поділяє акваторію Боспорського моря ще з двома країнами-членами НАТО – Туреччиною та Болгарією.

За адміністративним устроєм Патрія поділяється на провінції й має у складі автономну республіку Аміра. Населення країни складається на 80% з патрійців, 15% з рутеніанців і 5% інших національностей.

Між Патрією та країнами-сусідами існують двосторонні добросусідські відносини, хоча с певними з них також є невирішені територіальні питання.

Патрія є державою-засновницею ООН, а також є членом ОБСЄ, має відносини партнерства з ЕС та НАТО.

У минулому столітті Патрія та Рутенія входили до складу єдиної великої імперії, яка розпалась мирним цивілізаційним шляхом. Рутенія визнає суверенітет й територіальну недоторканість Патрії, та є гарантом незалежності та територіальної цілісності Патрії.

Але вважає останню сферою своїх стратегічних інтересів й у зовнішній політиці намагається силовими шляхами впливати на внутрішню політику Патрії. Ці країни мають певні територіальні невизначеності, спричинених невирішеністю проблемних питань внаслідок розпаду імперії.

Сутність кризи

Після чергових президентських виборів в Патрії прийшла команда політиків, які наголосили у передвиборчій програмі, що пріоритетною ціллю у зовнішній політиці буде незалежний курс країни як міжнародного суб'єкту й основними кроками буде звільнення від всіх рудиментів імперського часу. Насамперед – це суворе дотримання Конституції країни, яка забороняє перебування іноземних військових формувань на території країни. Всупереч Конституції Патрії, на території Амірської автономії Патрії дислоковані військові формування флоту Рутенії, що залишились після розпаду імперії й згідно двосторонній «Базовій Угоді» залишаються на території Патрії до підготовки постійної бази їх дислокації.

Головним аргументом виведення флоту Рутенії з Боспорського моря Патрії те, що його перебування перетворюється з тимчасового на постійне, є для Рутенії дуже ефективним інструментом силового тиску й зовнішньополітичного впливу не тільки на ситуацію в Амірі й на внутрішньополітичну ситуацію в Патрії в цілому й позбавляє Патрію змоги самостійно й незалежно визначати свою позицію на світовій арені.

Наступного дня після офіційної Заяви про обов'язковий початок виведення флоту до кінця року й остаточне - у 5 річний термін, Рутенія почала поступово перекидати газопроводи, які йшли в Патрію, перериваючи таким чином й постачання газу в бік Європи. Влада Рутенії мотивувала своє рішення відсутністю підписаного щорічного міжурядового протоколу щодо обсягів транзиту, розміру платежів та обсягів поставок газу в оплату транзиту. Крім того, Патрію, якій довелося використовувати частину газу для технологічного забезпечення транзиту, звинувачували у крадіжці цього газу. Європейським країнам-споживачам таким чином пояснювали зниження обсягів поставок.

Уряд Патрії звернувся з офіційним листом до уряду Рутенії з метою відновити постачання газу й почати переговори щодо умов його оплати (питання перебування військових формувань категорично не повинні були розглядатись). Також було відправлено листа до голови Єврокомісії із закликом втрутитися в ситуацію.

Поки тривали ці події, певні політичні сили та громадські об'єднання на території Аміри почали виступати за проведення плебісциту на території Аміри за приєднання до Рутенії. Це збільшило загрозу у кілька разів, оскільки військові Рутенії попри Конституцію Патрії мають подвійне громадянство; завдяки інформаційній політиці на півострові, більшість його населення вважає незалежність Патрії історичною помилкою, а громадяни Рутенії взагалі вважають півострів – територією власної держави. До того ж закон «Про оборону» Рутенії допускає використання президентом армії за межами цієї країни в разі нападу на дислоковані за кордоном військові формування та для захисту громадян її без попереднього дозволу парламенту.

Така ситуація загальмувала призначення дати переговорів з енергетичної кризи й надала привід для організації на території Аміри збору підписів щодо проведення плебісциту, яка в свою чергу призвела до масових мітингів та заворушень, з якими вже не могли впоратись правоохоронні органи. В той же час уряд Рутенії подав заяву до ООН щодо проведення плебісциту, а уряд Патрії заяву в Раду безпеки ООН про неправомірність дій Рутенії на території Патрії.

Втім, подолати кризу через посередництво ООН здавалось неможливим, оскільки Рутенія – постійний член Ради Безпеки ООН і має право вето.